

På utställningen visas motiv som vid en första anblick ser ut att vara fotografier, men små rörelser avslöjar att det är rörliga bilder, skriver Johan Fingal.

Omärkbara rörelser i installationer

I november månad visas Tina Nykvists videoinstallationer i Gislaved. Utställningen "Den andre, den samme" ställer frågor om konst och betraktare och rörelsens innersta väsen.

UTSTÄLLNING

UTSTÄLLNINGEN i Gislaveds konsthall är anspråkslös till storleken, men inte till innehållet. Installationerna av den unga konstnären Tina Nykvist är i lika hög grad videoverk som skulpturer. Nykvist använder sig av modern teknik för att utforska relationen mellan verk och betraktare.

De teoretiska resonemangen faller ibland kort, men utställningen har en närvaro och visuell styrka som övertygar desto mer. Det gäller i synnerhet det första verk som möter besökaren i konsthallen. I den audiovisuella installationen "Fraktlåda", en kubikmeter stor låda med

Det är en evighetsmaskin som ger en mörk, ångestladdad känsla.

lcd-skärmar på två sidor, skapas illusionen att en människa är inlåst.

GENOM TVÅ transparenta sidor ser vi en kvinna i lång klädedräkt och en märklig mask som vrider och vänder sin kropp och slår förtvivlat mot lådans väggar.

Det är en evighetsmaskin som ger en mörk, ångestladdad känsla. Inte minst då kvinnans ihärdiga bankande fortsätter att höras genom alla rum. Hon ger sig inte, men betraktaren kan inte göra annat än att försöka ignorera hennes nöd.

Det är ett verk som kommunicerar på ett omedelbart sätt, och som säger något om en samtid där det inte alls är ovanligt att människor fraktas, som om de vore handelsvaror eller smuggelgods.

Installationen står lite avsidet och utställningens övriga verk har ett annorlunda anslag. Tonen blir mer reflekterande, men mindre direkt. "The Spectator" består av projektioner på figursågade träskivor som visar djur i naturlig storlek. Djuren tuggar långsamt och möter stumt betraktarens blick.

TEMAT ÅTERKOMMER i ett annat verk med små lcd-skärmar som visar djurmotiv mot svart bakgrund. Djuren avbildas i dramatiskt ljus, som porträtt i klassiskt måleri. Vid en första anblick ser det ut att vara fotografier, men små, små rörelser avslöjar att det är rörliga bilder. När jag lutar mig in för att titta närmare upptäcker jag dessutom min egen spegelbild. De små skärmarna fungerar nämligen även som en spegel, som för att ifrågasätta vem som egentligen är iakttagen.

DENNA frågeställning faller lite platt. Betraktarens privilegierade position förblir trots allt trygg och säker. Skiljelinjen mellan verk och åskådare upp-

hävs inte genom enkla medel som ett spegelglas. Nykvist lyckas bättre när hon refererar till filosofens Zenons paradoxer om tid och rörelse. Ni vet, haren och sköldpaddan, eller den om den flygande pilen, som behandlas i ett annat verk. Om pilen i varje enskilt ögonblick befinner sig på en fast punkt, och om tiden består av en serie ögonblick, hur kan det finnas rörelse?

JÄ, DET ÄR till synes en paradox. Rörelsen finns ju där ändå, vilket gör att jag granskar Nykvists verk särskilt uppmärksam.

Bilderna är slående och effektiva som stillbildsfotografier, men rörelsen skänker dem ett annat sammanhang. Även om rörelsen är nästan - men bara nästan - omärkbar.

Den andra, den samme visas på Gislaveds konsthall till den 29 november.

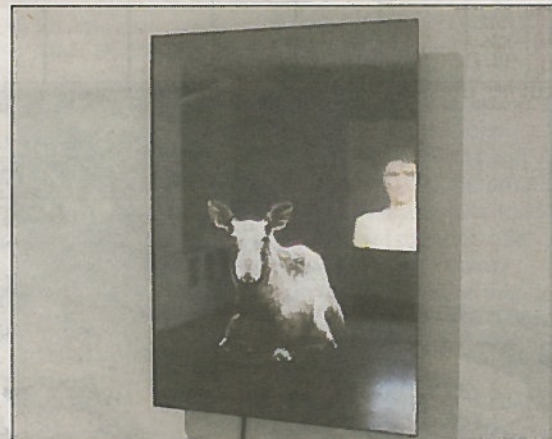
Text: Johan Fingal
kultur@jankopingsposten.se

Fotografierna är även speglar som reflekterar betraktaren.

FAKTA: Tina Nykvist

TINA NYKVIST ÄR FÖDD 1980 i Ystad, uppväxt i Viken och har en magisterexamen från Konstfack. Hennes arbeten har visats på gallerier, i museer och offentliga platser, bland annat Ålands Konstmuseum, Odenplans tunnelbanestation, Galleri Anna Thulin, Konstakademien, Kulturhuset i Stockholm och Konstpedemin i Göteborg. Sedan 2011 undervisar Tina på Kungliga Konsthögskolan i Stockholm.

Djur avbildas i ett dramatiskt ljus, som påminner om klassiskt måleri.